

[Alfred Jensen.]

medlem hr. Rasmus Hansen, at nu skulle man hurtigst muligt nå frem til en midlertidig ordning, så man blev fri for de gentagne bemyndigelseslove, og derfor foreslog han kun bemyndigelsesloven forlænget til årets udgang. Det blev overladt til de militære sagkyndige at udarbejde et forslag. De mødte med et forslag, som betød udgifter langt udover det, som der var mulighed for at opnå politisk enighed om, og derfor smed den daværende forsvarsminister omgående forslaget i hovedet på de militære sagkyndige og bad dem om at møde frem med et forslag, der holdtes indenfor rammerne af de 242 mill. kr. årlig, som man her i rigsdagen var enig om at ofre på det militære beredskab.

Når regeringen ikke gjorde noget for at udnytte sommermånederne i 1948 til at nå frem til en midlertidig løsning, må det skyldes, at andre kræfter har grebet ind. Der foreligger ikke noget offentligt om, hvem der har været på spil, men det ligger nær at antage, at det har været kræfter udefra. Motiveringen for den hurtige gennemførelse af hjemmeforsværsordningen i 1948 var jo netop den, at der ude omkring i verden ikke skulle være nogen tvivl om landets vilje til at bringe sit forsvar, som det kaldtes, i orden, og det er nærliggende at antage, at det er de samme udenlandske kredse, der har grebet ind og stoppet drøftelserne af de forslag, de militære sagkyndige efter kommissionens og den daværende formands ønske havde fået udarbejdet.

Efter Danmarks tilslutning til Atlanterhavspagten, om hvilken der ved debatten blev sagt, at den ikke pålagde Danmark andre byrder — det var udenrigsministerens udtalelse — end dem, vi selv ønskede at påtage os, er der faktisk ikke sket noget nævneværdigt i forsvarskommissionen, selvom der er sket anskaffelser af krigsmateriel i den forløbne periode i meget stor stil. Det er jo betegnende, at man i vinter kunne meddele, at nu var forsvarskommissionen ved at være færdig med et forslag til midlertidig ordning af vort militære beredskab, og at man kunne foudse, det ville komme til behandling i rigsdagen allerede i april måned. Af meddelelser i pressen konstaterede man dog hurtigt, at der var kommet en kæk i hjulet, og denne kæk var stukket ind af den amerikanske gesandt, mrs. Anderson, der havde henvendt sig til regeringen med krav om at få den militære tjenestetid forlænget. Det betød, at forsvarskommissionen måtte genoptage drøftelserne om det forslag, der ellers var ved at være færdigt, og det betød, at forelæg-

gelsen på rigsdagen måtte udskydes, ja, man talte endog, såvidt jeg har set i pressen, om, at det ikke kunne komme til endelig behandling, før vi var kommet på den anden side af rigsdagens sommerferie. Forsvarsministerens udtalelser om, at dette beredskab falder indenfor rammerne af det, der er planlagt i Atlanterhavspagten, vidner jo også om, at vi ikke selv har bestemt dette forslags indhold. Det er forslag og byrder, der pålægges os udefra, og som regeringen og rigsdagsflertallet går med til at gennemføre, til trods for at det betyder byrder af uanet omfang for befolkningen, og til trods for at der absolut ikke i det danske folk er nogen lyst til at bære sådanne byrder.

Jeg ved, at man vil motivere disse byrder med en trusel fra Sovjetunionen mod Vesteuropa. Forsvarsministeren har jo allerede i sin fremsættelsestale givet udtryk for, at der findes en sådan trusel mod Danmark. Jeg har aldrig, udover hvad visse militære filosofiske betragtninger har lagt for dagen, set nogen føre noget som helst frem, der kan godtgøre, at der findes en sådan trusel. Jeg regner nemlig ikke udtalelserne om, at et militært tomrum skulle tiltrække stater med militære styrker, animere dem til at erobre sådanne områder; nogen sådan baggrund er der jo i hvert fald ikke for den fare, som ministeren og de ærede ordførere, der har talt om truslen fra Sovjetunionen, har været inde på. Hvis man vil undersøge Sovjetunionens forhold overfor Danmark, overfor Europa, i den periode, der er gået siden 1945, kommer man jo til et helt andet resultat. Man påstod ganske vist i 1945, også i 1946, at Sovjetarmeerne ikke ville blive trukket tilbage fra Bornholm. Der var mange, der lyttede til disse udtalelser, som jeg i og for sig ikke tror var formet herhjemme, men som var eksportvare fra De Forenede Stater, men man skulle tro, at de kredse, der havde kolporteret den slags rygter, ville indstille talen, efter at Sovjetarmeerne var trukket tilbage i april 1946. Det har de imidlertid ikke gjort, de har fortsat, og hver gang de lancerer en eller anden påstand om, at Sovjetunionen nærer aggressive ønsker, er man villig til at føre talen videre. Det gælder de politiske partier, der står bag Atlanterhavspolitikken, det gælder regeringen, det gælder administrationen. Vi har set adskillige grelle eksempler herpå. Jeg tænker bl. a. på det såkaldte påskehysteri i 1948, hvor man foretog militære rangeringer i stort omfang, og hvor man lod skinne igennem, at der kunne ventes et angreb på Danmark fra Sovjetunionen. Af presseomtalen bagefter fremgik det, at rygter om et sådant nært forestående